

DISCURS NIT CANALLESCA 2013

Imagineu-vos...

que aquesta nit...

ens casem!

Nosaltres... amb vosaltres.

O barrejats! Tots i totes amb totes i tots o totes i tots amb totes i tots. I això que els periodistes no ens hauríem de casar mai amb ningú!

Dic això perquè la d'avui és la setena edició de la Nit Canallesca i cada any que passa és com un compromís que va adquirint cada cop més força. Els que estem ficats en l'organització no parem nerviosos amb els preparatius (el restaurant, els músics, el finançament, si vindrà prou gent... els discursos) i en general es respira una certa expectació.

...Segueixo amb la metàfora. Aquest any, a l'hora de fer la llista de convidats al banquet de noces, en el darrer moment, hem vist que, potser, hi hauríem d'haver inclòs un nom més. Es tracta de Nicolàs Valle, reporter de TV3 especialista en conflictes bèl·lics que va participar en la darrera xerrada organitzada per l'Associació de Periodistes del Garraf, el 6 d'abril passat, al Foment Vilanoví.

Valle feia referència a tot allò que els periodistes de guerra s'empassen, de com se senten, i que s'ho callen perquè volen protegir la gent a la que estimen o perquè pensen que no és important.

Que són batalletes.

En una intervenció que anava més enllà del periodisme, defensava que s'havia de parlar. Que calia parlar. Per un mateix i pels altres. I en un esforç que l'honora personalment, va despullar el seu jo més íntim i va parlar d'ell mateix, del mal que li havia fet la professió.

Valle també explicava com els periodistes que cobrien conflictes a l'estranger es malvenien i acceptaven fer la seva feina en les pitjors condicions, sobretot en els darrers anys. Tot plegat, l'afany de dir les coses tal com són i de combatre la precarietat, ho lligava amb la necessitat de reivindicar la nostra professió, que és la de descobrir el vel i mostrar realitats, a vegades incòmodes. Per molt que pensis que no interessen a ningú o que poden fer mal.

Nosaltres no som periodistes de guerra, però salvant les distàncies i tenint en compte les especificitats de cadascú, en sabem de sacrificis i de treballar sota mínims, sobretot en els últims anys i, molt en especial, en aquests darrers mesos.

La llista és llarga. Des d'aquells que amb el vent en contra han assumit el repte de posar en marxa allò que alguns han anomenat periodisme sense empresaris [i faig aquí esment de les publicacions digitals Eix Diari i Surt de Casa], fins als que tiren endavant un producte consolidat i amb llarga trajectòria, cada cop amb menys recursos humans i materials. I comptant també els que s'han vist prematurament despenjats com a professionals, però que dediquen el seu temps a formar-se i buscar alternatives.

En aquest marc, cal que fem pinya. Enguany se celebren els 20 anys dels Premis Molero, uns guardons que des de l'APG pensem que s'haurien de revitalitzar. Els premis estan dedicats al periodista Eugeni Molero, que en el seu moment va defensar la necessitat de posar en marxa una associació de premsa local amb les següents premisses:

“Nadie, por fortuna, ha reparado en la máxima de Ovidio: ‘Estarás triste si estás solo’. La idea del ‘Club de Prensa’ es fruto de la necesidad y germina al amparo de determinadas condiciones ambientales, que nunca se dieron hasta hoy.

“A través de este organismo se fomentaría el espontáneo cambio de opiniones entre redactores, colaboradores y corresponsales. Lógicamente, por medio del mismo, se establecería el diálogo y, a través de aquel, podría llegarse al común acuerdo sobre las formas de exponer los asuntos inherentes al mundillo local. Se dictaminarían normas y consignas; brotarían ideas, proyectos y sugerencias, que a su debido tiempo y previo al correspondiente proceso de maduración, podrían convertirse en materia prima de estimable calidad”.

Desconeixem si el club de premsa al qual es referia Molero es va arribar a crear, però quan un llegeix aquest fragment experimenta una certa sensació de ‘deja vu’. Com si la història es repetís, el temps sembla donar-li la raó i una nova entitat, en aquest cas l’Associació de Periodistes del Garraf, ha començat a caminar...

...amb calma i traient el màxim de profit d’uns recursos limitats, però amb pas decidit.

A banda de la xerrada sobre el periodisme de guerra, hem elaborat una enquesta entre els propis professionals que dóna fe dels delicats moments que travessa el sector.

. Hem posat en contacte representants dels cossos policials amb periodistes, en una jornada enriquidora per a les dues parts.

. I hem facilitat als associats recursos per sortir-se'n quan busquen feina en uns moments en que el treball en xarxa i l'anomenat 'personal branding' són eines necessàries.

Hem fet més coses i, sobretot, en volem fer més, malgrat que les circumstàncies convidin al desànim, que seria el pitjor. Si hem aconseguit posar-nos en marxa ha estat gràcies a tots aquells que s'han pujat al carro, i aquí cal fer un esment especial als que s'han implicat en l'ampliació de la junta, aquest estiu passat. És per això que us convidem a estar actius i amb nosaltres.

...per revaloritzar la nostra professió als ulls aliens i, sobretot, per fer-nos valer i recuperar terreny perdut.

Bona nit.